

Autobusom

Zima. Ochladilo sa, primrzlo. Človek ledva prežije vianočné sviatky, sám, bez lásky a už si má dávať novoročné predsavzatia, o ktorých vopred vie, že ich nedodrží.

No a zrazu sedím v autobuse a sledujem zimu za oknom. S príchodom zimy som si sľúbila, že vykonám výrazné zmeny vo svojom živote, že svoj život zmením od základov. No aj tak všetky semienka sľubov padli na zamrznutú pôdu a som rovnakým človekom, akým som bola v októbri či auguste. Nič sa nezmenilo.

Sedím v autobuse a sledujem zimu za oknom. Tak ako každý deň. Monotónne. Autobusom sem a tam. Tam a naspäť. Po chlade, po mraze, po chodníku, po ľade. Zadkom na chodníku preklínajúc Perinbabu, preklínajúc svet.

Zamrznuté cesty a popri nich navršené kopy bieleho, ale aj úplne špinavého hnedého snehu. Za zamrznutým oknom sa strojene premávajú unavené autá a ochabnuto prúdia namosúrení premrznutí chodci. Z druhej strany okna sedím ja v kabáte so šálom okolo krku a zamyslene sledujem vonkajší svet.

Z úvah ma vytrháva jeho silueta nastupujúca do autobusu. Je to ON. V čiapke a usmieva sa. ON. Telesnou schránkou tak blízko, no dušou tak neskutočne ďaleko. On. Z ľadu a kameňa. On. Nie je cudzincom, no ani nič viac.

Odvrátim zrak a zadívam sa radšej iným smerom. Opäť sa ponorím do myšlienok. No nie na dlho. Vonkajší vplyv ma núti k návratu do reality. Jeho hlas.

„Môžem si prisadnúť?“ spýtal sa.

Zdvihnem hlavu a skôr, ako stihnem na túto otázku odpovedať, vidím, ako si sadá k postaršiemu pánovi sediacemu cez uličku.

Pozerám sa von z okna, sledujem, ako nemotorne hranatý dopravný prostriedok so mnou na palube míňa podobne hranaté domy, stromy neaerodynamického tvaru a zaoblené páry ľudí v zaoblených autách.

Asi začnem chodiť vlakom.

Miriam Krivosudská

16 rokov

Gymnázium Andreja Vrábľa Levice